

[Grethe Fenger Møller]

neskes frihed til at afgøre, om hun eller han vil være i en faglig organisation, og i bekræftende fald hvilken faglig organisation man ønsker at være medlem af.

Jeg tror på, at det radikale venstre deler den bekymring, som det konservative folkeparti har, nemlig angsten for, at eksklusivaf-taler – altså bortset fra Aktuelt's område – vil brede sig. Vi havde i 1950'erne, tror jeg det var, en meget vigtig dom i den såkaldte Agnete Hansen-sag, hvor det blev fastslået, at Agnete Hansen, der var medlem af HK, og ansat i det offentlige, ikke kunne forpligtes til at være medlem af HK, og at det var forkert, at hun var blevet afskediget, da hun ikke ønskede at være medlem af HK. Jeg tror, at vi har et fælles ansvar og et fælles ønske om at sikre, at det, vi vil bekæmpe, ikke breder sig.

Men så vil jeg gerne spørge hr. Niels Helveg Petersen, om han ikke nu, hvor det radikale venstre har tilkendegivet sin holdning i denne sag, fortryder, hvad han skrev i Jyllands-Posten for kort tid siden, nemlig at det konservative folkeparti og venstre var partier, som i øjeblikket sad med korslagte arme og ikke ville være med til noget som helst. For hvad kan man her konstatere? Kan man her konstatere, at disse to partier i en sag af så stor vigtighed har siddet med korslagte arme?

Mener hr. Niels Helveg Petersen ikke, at et parti ikke bør holde sig uden for en sag, der er af så stor betydning for frihedsrettighederne sikring og for vores demokrati, og mener hr. Niels Helveg Petersen, at det ikke er hans parti, der i denne sag har siddet med de korslagte arme og ikke har villet være med til at få tingene på plads i denne folketings-samling?

Formanden:

Jeg ville ikke afbryde fru Grethe Fenger Møller – man kan somme tider genere lige så meget ved at afbryde – men der er ualmindelig megen uro rundt omkring.

Voigt (FP):

Eksklusivaf-taler betyder ganske enkelt berufsverbot. Det betyder, at nogle mennesker ikke selv kan få lov til at vælge, hvilken forening de vil stå i, for at de kan tjene til det daglige brød.

Det betyder, at der er nogle organisationer, der sidder på magten, og som vil tvinge andre til at betale, så de kan fortsætte med at sidde på denne magt og fremføre den politiske ideologi, som andre ikke har interesse i.

Det var bl. a. baggrunden for, at en række partier i løbet af maj måned holdt en del møder, hvor vi diskuterede disse ting igen-nem, fordi vi vender os mod denne tvang. Alt efter hvad vi kom frem til på de møder, gik jeg selvfølgelig tilbage til min folketings-gruppe og refererede, hvad der var sket på disse møder. Når jeg så fortalte, hvad hr. Arne Melchior havde sagt, grinte gruppen, og når jeg så kom frem til, hvad hr. Bolvig havde sagt, nærmest skreg gruppen af grin.

Det kunne jeg ikke forstå, for vi havde siddet i nogle virkelig seriøse forhandlinger, og det var jo hædersmænd, vi forhandlede med. Bl. a. sagde den ene hædersmand her i sidste uge fra folketingets talerstol, da han gik imod elektrisk afstemning, at han gerne ville stå frimandsagtigt her og vise, hvordan han stemte. Det var jeg selvfølgelig glad for at høre, og jeg håber da også, at det kommer til udtryk ved afstemningen.

Men jeg mener at kunne konstatere, at hædersmændene befandt sig blandt venstre, de konservative, fremskridtspartiet, kristeligt folkeparti og retsforbundet i denne sag. Jeg mener ikke, de andre to partier har opført sig som hædersmænd.

Men da gruppen havde grint ad mig, sagde jeg: tag nu og hold op med det dér, for selvfølgelig kan vi da regne med, at det, de siger, de partier, er rigtigt. Senere konstaterede jeg desværre, at gruppen fik ret; jeg havde tidligere sagt til nogle af dem, der kom hen til mig, at den, der ler sidst, ler bedst, men jeg har fået tørret grinet af ansigtet; det må jeg erkende.

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at han har lavet dette her smart; det, der er sket, er jo, at statsministeren har truet det radikale venstre og CD med at gøre sagen til et kabinetsspørgsmål. Og den har virket; det må vi sige. Under andenbehandlingen sagde jeg til de radikale, at de ikke skal tro på statsministeren – han kan jo se så alvorfuld ud – men selvfølgelig ville han da ikke gøre denne sag til et kabinetsspørgsmål. Men den er man altså hoppet på, og det beklager jeg.

Jeg kan også godt forstå nu, at socialdemokratiets gruppeformand, hr. Heinesen,